

nu niet en nooit. Dat is de uitspraak van B. en W. na de, in dezen tijd opgedane ervaring.

„Nu niet” is begrijpelijk. De betrekkingen moeten immers 15 Nov. a.s. vervuld worden, en niemand zal durven aannemen, dat er dan reeds gedemobiliseerd zal zijn.

Het „nooit” houdt evenwel een groot onrecht in, dat ik gaarne als zoodanig wil kenschetsen. Het beteekent immers, dat genoemde artsen tot hun 40ste jaar worden buitengesloten. Dit is dus nóg een groot nadeel, toegevoegd aan alle schade, die het dienen van het vaderland ons, uitverkorenen, reeds berokkent!

Kan men het nu nog kwalijk nemen, dat de opgewektheid om zijn plicht te vervullen verflauwt, en de lust om zich beschikbaar te stellen verdwijnt?

Dr. W. HOOGSLAG.

Eindhoven, 1 Oct. 1915.

Res. offic. v. gezondh. 2de kl.

SELASIH, HET ZAAD VAN OCIMUM BASILICUM L., EEN LAXEEREND MIDDEL.

Naar aanleiding van het opstel van dr. H. PINKHOF en apotheker J. PINKHOF in n°. 14 van dit *Tijdschrift*, noem ik een ander zaad, dat ik sedert een paar jaar met goed gevolg als laxeerend middel pleeg aan te wenden, en, als Nederlandsch Indisch voortbrengsel, onze aandacht wel verdient. Het is het zaad van *Ocimum basilicum* L. (Lab.), hetwelk in onze Oost onder den naam van Selasih of Toelasih bekend staat en in slijmgehalte de door de heeren PINKHOF genoemde zaadsoorten verre overtreft. Selasih — hier te lande ook wel glacé-pitjes geheeten — dient in Indië ter bereiding van slijmerige dranken en limonades en wordt ook tegen „buikziekten” aangewend. Het lag reeds lang in mijn bedoeling op de laxeerende werking dezer zaadjes de aandacht te vestigen, doch mijn mededeeling is wegens andere bezigheden in de pen gebleven. Ik hoop echter binnenkort op deze zaak terug te komen.

Amsterdam, 5 October 1915.

E. C. VAN LEERSUM.

DE GENEESKUNDIGEN IN DEN GEMEENTERAAD VAN AMSTERDAM.

De wijze waarop in den gemeenteraad van Amsterdam de voorstellen omtrent de voorziening in de vacature-WINKLER worden behandeld, wekt ook buiten de hoofdstad levendige aandacht. Die aandacht mag intusschen, wat de zaak zelve aangaat, tot niet meer dan belangstelling leiden. Het zou niet aangaan, dat iemand van buiten eenigen invloed daarop zou trachten te oefenen. Trouwens, men zou zich wel geheel en al vreemdeling in Jeruzalem toonen, wanneer men ook maar een oogenblik onderstelde, dat Amsterdam zulk een inmenging zou gedoogen. Zelfs mag men zich een weinig verwonderen over de zachtmoedigheid van den raad, die goedschiks toestond, dat de voorstellen van B. en W. ook bestreden werden met brieven van lichamen en personen, die met Amsterdam niets te maken hebben. De zaak heeft echter ook een zijde, die, naar het mij voorkomt, in ons *Tijdschrift* niet alleen mag, maar wel dient besproken te worden.

Zeer dikwijls is er in de kringen der geneeskundigen op gewezen, dat in de Tweede Kamer, in de Provinciale Staten, in de gemeenteraden, ook de geneeskunde vertegenwoordigd behoort te zijn. Zoo alleen zou het mogelijk worden van overheidswege die maatregelen te doen nemen, die o. a. ook voor een goede behartiging van het onderwijs in de geneeskunde noodig zijn. Elk geneeskundige zelf kan natuurlijk niet volledig op de hoogte zijn van al wat op zijn gebied wordt vereischt. Maar de geneeskundige heeft althans een algemeen inzicht op zijn, voor leeken veelal zoo duister, gebied en weet waar hij in zaken, die hem niet door dagelijksche ervaring bekend zijn, de beste voorlichting kan vinden.

In den gemeenteraad van Amsterdam hebben nu eenige geneeskundigen zitting. Nu